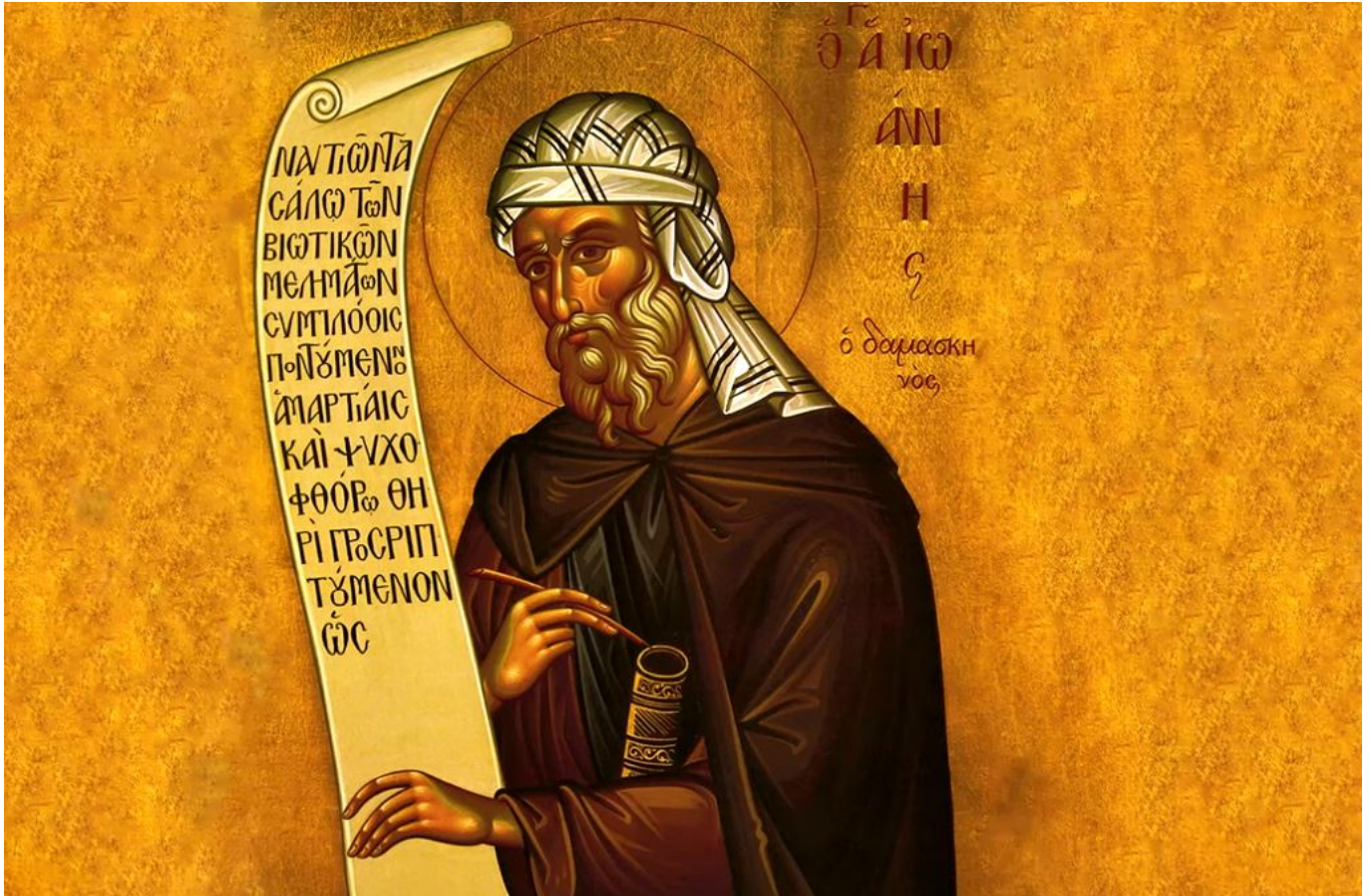

Ο Άγιος Ιωάννης Δαμασκηνός για τους τρόπους γι' αυτά που αποδίδονται στον Χριστό μετά την ενανθρώπιση

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

**Αγίου Ιωάννου Δαμασκηνού
Ἐκδοσις ακριβῆς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως
Απόδοση στην νέα ελληνική
Αρχιμανδρίτης Δωρόθεος Πάπαρης (νυν Μητροπολίτης Δράμας)
Γι' αυτά που λέγονται για το Χριστό**

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=405753>

Γ'. Είναι πάλι τρεις οι τρόποι γι' αυτά που αποδίδονται μετά την ένωση.

Πρώτος είναι αυτός που δείχνει τη θεία φύση, όπως «εγώ είμαι με τον Πατέρα και

ο Πατέρας με μένα» ή «εγώ και ο Πατέρας είμαστε ένα»· και όλα όσα του αποδίδονται πριν την ενανθρώπιση, εκτός του ότι δεν προσέλαβε σάρκα και τα φυσικά της ιδιώματα, αυτά θα του αποδοθούν και μετά την ενανθρώπιση.

Δεύτερος τρόπος είναι αυτός που δείχνει την ανθρώπινη φύση, όπως «γιατί ζητάτε να με σκοτώσετε, έναν άνθρωπο που σας είπα την αλήθεια;» ή το «έτσι ο υιός του ανθρώπου πρέπει ν' ανυψωθεί», και τα παρόμοια.

Απ' αυτά πάλι που έχουν λεχθεί και γραφεί για το Σωτήρα Χριστό, με ανθρωπομορφικό τρόπο, είτε στα λόγια είτε στα γεγονότα, οι τρόποι έξι είναι.

α'). Άλλα, δηλαδή, απ' αυτά έχουν γίνει και λεχθεί σύμφωνα με το φυσικό σχέδιο της θείας οικονομίας, όπως η γέννηση από την Παρθένο, η σωματική ανάπτυξη και πρόοδος, η πείνα, η δίψα, ο κόπος, τα δάκρυα, ο ύπνος, το τρύπημα των καρφιών, ο θάνατος και τα παρόμοια, όσα αποτελούν τα φυσικά και αδιάβλητα πάθη. Διότι σ' όλα αυτά ενώνεται η θεία με την ανθρώπινη φύση· θεωρείται όμως ότι ανήκουν πραγματικά μόνο στο σώμα, χωρίς το θείο να παθαίνει τίποτε απ' αυτά, αλλά οικονομεί με αυτά τη σωτηρία μας.

β' Άλλα λέγονται προσποιητά, όπως το ερώτημα «πού θάψατε το Λάζαρο;», ή όπως η πορεία με τη συκιά, η φυγή κρυφά, δηλαδή η αποχώρηση, η προσευχή, «η προσποίηση ότι θα πορευθεί μακρύτερα». Διότι απ' αυτά και τα παρόμοια δεν είχε ανάγκη ούτε ως Θεός ούτε ως άνθρωπος, όμως προσποιούνταν με τρόπο που ταιριάζει στους ανθρώπους, ανάλογα με την ανάγκη· και απαιτούσε το ωφέλιμο, όπως την προσευχή, για να δείξει ότι δεν είναι ασεβής και ότι τιμούσε τον Πατέρα του ως αίτιό του.

Ρωτούσε όχι από άγνοια, αλλά για να δείξει ότι, εκτός του ότι είναι Θεός, είναι και αληθινά άνθρωπος. Και αποχώρησε κρυφά, για να διδάξει να μην είμαστε απερίσκεπτοι στους κινδύνους και να μην παραδίνουμε τον εαυτό μας στους εχθρούς.

γ'). Άλλα πάλι λέγονται οικεία και αναφορικά με την ανθρώπινη φύση, όπως το (χωρίο) «Θεέ μου, γιατί μ' εγκατάλειψες;», το «αυτός που δε γνώριζε την αμαρτία, έκανε την αμαρτία για μας», το «έγινε καταραμένος εξαιτίας μας» και το «ο ίδιος ο Υιός θα υποταγεί σ' αυτόν που υπόταξε τα πάντα».

Διότι ποτέ, ούτε σαν Θεό ούτε σαν άνθρωπο, ο Πατέρας του τον εγκατάλειψε, ούτε έκανε αμαρτία, ούτε έγινε καταραμένος, ούτε χρειάζεται να υποταγεί στον Πατέρα. Επειδή είναι Θεός, είναι ίσος με τον Πατέρα και δεν είναι αντίθετος ή δούλος· και επειδή είναι άνθρωπος ποτέ δεν έγινε ανυπάκουος στο γεννήτορά του, για να χρειασθεί την υποταγή.

Αυτά τα έλεγε, επειδή έκανε δικό του το δικό μας πρόσωπο και επειδή έβαζε τον εαυτό του με μας· διότι εμείς ήμασταν οι ένοχοι της αμαρτίας και της κατάρας, εφόσον ήμασταν απειθείς, ανυπάκουοι και γι' αυτό εγκαταλειμμένοι.

δ'). Άλλα λέγονται για την υποθετική διαίρεση. Αν, δηλαδή, διαιρέσεις θεωρητικά αυτά που αληθινά είναι αχώριστα, δηλαδή τη σάρκα από το Λόγο, τότε ονομάζεται και δούλος και άνθρωπος με άγνοια· η σάρκα μάλιστα ήταν στοιχείο της δούλης και αγνοούσης φύσεως και, αν δεν είχε ενωθεί με το Θεό Λόγο, θα ήταν πάντα δούλη και μέσα στην άγνοια· εξαιτίας όμως της υποστατικής ένωσης με το Θεό Λόγο ούτε δούλη ήταν ούτε στην άγνοια. Και έτσι ονόμασε τον Πατέρα Θεό του.

ε'). Άλλα λέγονται σύμφωνα με τη φανέρωση και την πιστοποίησή του σε μας, όπως το χωρίο «Πατέρα μου, δόξασέ με με τη δόξα που είχα, πριν ο κόσμος δημιουργηθεί –διότι ο ίδιος ήταν και είναι δοξασμένος, αλλά η δόξα του δεν είχε φανερωθεί και βεβαιωθεί σε μας–, και το (χωρίο) που ο απόστολος έχει πει, ότι «ο Υιός του Θεού ορίσθηκε με δύναμη και πνεύμα αγιωσύνης, αναστημένος από τους νεκρούς», –διότι με τα θαύματα, την ανάσταση και την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος φανερώθηκε και επιβεβαιώθηκε στον κόσμο ότι είναι Υιός του Θεού–, και το (χωρίο) «προόδευε στη σοφία και τη χάρη».

στ'). Άλλα λέγονται για να παρουσιασθεί οικείος στους Ιουδαίους, τάσσοντας τον εαυτό του με τους Ιουδαίους, όπως λέει στη Σαμαρείτιδα: «Εσείς προσκυνείτε αυτό που δεν γνωρίζετε, ενώ εμείς προσκυνούμε αυτό που γνωρίζουμε, διότι η σωτηρία προέρχεται από τους Ιουδαίους».

Τρίτος τρόπος είναι αυτός που δηλώνει τη μία υπόσταση και παριστάνει τη συνένωση των δύο φύσεων, όπως (το χωρίο) «εγώ ζω για τον Πατέρα, και αυτός που με τρώει και εκείνος θα ζει για μένα», το (χωρίο) «πηγαίνω προς τον Πατέρα μου και πλέον δεν θα με βλέπετε», το (χωρίο) «δεν θα σταύρωναν τον Κύριο της δόξης», το (χωρίο) «κανείς δεν ανέβηκε στον ουρανό παρά μόνον αυτός που κατέβηκε από τον ουρανό, ο Υιός του ανθρώπου, που είναι στον ουρανό», και τα παρόμοια.

Αγίου Ιωάννου του Δαμασκηνού, «Έκδοσις ακριβής της ορθοδόξου πίστεως»,

απόδοση στην νέα ελληνική, Αρχιμανδρίτης Δωρόθεος Πάπαρης (νυν
Μητροπολίτης Δράμας). Από:
http://users.uoa.gr/~nektar/orthodoxy/paterikon/iwannhs_damaskhnos_ekdosis_akribhs.htm

«1»

Πηγή: [pemptousia](http://pemptousia.gr).gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)